

Schriftlezing/tekst

Lukas 18: 9 - 14

Thema en punten:

Twee bidders

1. Farizeeër 2. Tollenaar

Vragen:

1. (Voor de kinderen): Waarom vertelde de Heere Jezus deze gelijkenis?
2. Het gebed van de farizeeër is blijkbaar niet wat Jezus onder bidden verstaat.
  - a. Waar gaat het mis?
  - b. Herkent u/herken jij dat?
3. Het gebed van de tollenaar maakt duidelijk hoe hij zichzelf ziet en hoe hij de Heere ziet. Dat blijkt uit zijn houding en zijn woorden. Hoe?
4. Stelling: 'Het besef van schuld en het gebed om genade, verdwijnt in dit leven nooit uit het leven van een christen.'

Om verder over na te denken (dr. A. van Brummelen over zelfbeproeving):

De zelfbeproeving mag evenwel niet ontaarden in al te precieze zelfontleding. Daar zou een levend mens wanhopig van worden. Er was een tijd, dat velen zichzelf op letterlijk alle punten van Gods wet onderzochten, ze pluisten hun zielenleven tot spinrag en rafels uit. Het onderzoek ging dieper dan de biecht. De zonden en gebreken werden met notariële nauwkeurigheid gewogen. Maar, dit wroeten in eigen ingewand kan toch nooit de schaamte en rouw vervangen van een tollenaarsbede: O God, wees mij, zondaar, genadig? De ontleding werd koestering en leidde daardoor onmiskienbaar tot zelfbehagen. Het moet daarentegen juist anders om zijn. De zelfbeproeving moet ons heus wel leiden tot de kennis van onze gebreken, maar dit is slechts een doorgangspunt. Wij moeten onszelf leren kennen als schuldige zondaren voor Gods heilig oog. De waslijst van onze overtredingen komt, los van onze eigen persoon, niet in het oordeel, maar wij zullen zèlf voor de Rechterstoel moeten verschijnen. Dit is de maatstaf van een goede zelfbeproeving: ze moet zo diep doordringen, dat zij raakt aan de verlorenheid van onze eigen persoon. Dan alleen dient de zelfbeproeving tot groei in het geestelijk leven. Wie zichzelf kent, kent zijn vijand. En wie zijn vijand kent, zal in de naam van Jezus Christus vluchten naar zijn God, opdat de genade hem zal sterken in de strijd van het geloof. Juist in de diepte van de zelfkennis wordt de zucht naar meerdere heiliging geboren. Echte zelfkennis wordt gevolgd door een opveren van ons geestelijk leven. Dat is het doel der zelfbeproeving. Wij mogen niet eindigen in een opsomming van boosheden, maar wij moeten komen tot geestelijke genezing. Ons leerboek houdt het ons zo evenwichtig voor: ons leven lang moeten wij onze zondige aard hoe langer hoe meer kennen en des te begeriger zijn om de vergeving van de zonden en de gerechtigheid in Christus te zoeken. Ook zonder ophouden ons beijveren en God bidden om de genade van de Heilige Geest, opdat wij hoe langer hoe meer naar Gods beeld worden vernieuwd.